

Táncházttáborok

Javában tart **Kalotaszentkirályon** a táncházttábor. Az augusztus 6. és 13. közötti rendezvény (nemzetközi résztvevőkkel is) a kalotaszegi táncok oktatását tűzte ki célul.

Augusztus 14. és 20. között pedig **Válaszúton** rendeznek hasonló találkozót, amelyen mezőségi magyar és román táncokat tanítanak az egybegyűlt fiataloknak. (Szabadság, 1995/156. 2. – 1995. augusztus 11., péntek)

Magyarfenestől Kielig

Beszélgetés a népi diplomáciáról, a kultúrdiplomáciáról, a kultúrseréről, a nyári oktató táborokról Pillich Lászlóval, a Heltai Alapítvány ügyvezető elnökével

– A Heltai Alapítvány, a könyvtári munka mellett, nevelő célzatú. Elsősorban a gyermekek felé fordulunk a közművelődés terén. Az idén, a tavalyi kísérlet sikerén felbuzdulva, 200 gyermek számára négy szakaszban szerveztünk nyelvvoktatással egybekötött táborot Illyefalván és a Szeben melletti Nagydisznódon. Míg általában az iskolai táborok 80 000 lej körüli árban mozognak, mi körülbelül 40%-os anyagi támogatást tudtunk biztosítani. Így a 110 000 lejes programjaink 60–65 ezer lejért sok diák számára váltak hozzáférhetőkké. A különbséget alapítványunk, meg olyan partnereink jóvoltából álltuk, mint a Soros Alapítvány, a Széchenyi Könyvtár vagy lelkes magánvállalkozók.

– De nemcsak nyelveket oktattok a fiataloknak.

– A tavalyinál jobban bekapcsolódtunk a táncúttáborok rendezésébe. A székelykeresztúri Pipacsok népi együttessel társszervezője voltunk a felső-sófalvi Sóvidéki Táncúttábornak. Az egyhetes táborban 270–300 fiatal vett részt, hazaiak, magyarországiak, felvidékiek, németországiak, japánok, kanadaiak. Teljesen új kezdeményezés a magyarfenesi gyermektábor, amelyet a falu lakossága, értelmisége, a szentlászlói polgármesteri hivatal is támogatott. A 20–25 fős oktatókból, zenészekből, kísérőkből álló stáb jó munkát végzett és a 150 részvevő gyerek lelkiileg meggazdagodva, a kalotaszegi tánc további igénylésével tért haza. És következett a kalotaszentkirályi tábor. Ez azért is fontos, hogy ezen az egykésés miatt halódó magyar vidéken, Kalotaszegen ne menjen veszendőbe a csodálatos népzene, a még élő adatközlők átadhassák a szokások, a dalkincs, a mozgásvilág minden belső melegét, jelzéseit és mások számára is érhetővé tegyék. Ugyanakkor a helyi fiataloknak is szeretnénk újbb értelmet és motivációt nyújtani ahhoz, hogy ne hagyják el oly könnyen a diszkó kedvéért ezt a fajta világot, amiért mások, akik már elveszítették, sokezer kilométerről jönnek el ide. Csupán az, hogy Kalotaszentkirályon olyan néptáncegyüttes alakult ki, amely bárhol megállja a helyét, jelzi, hogy az utóbbi öt év nem telt el értelmetlenül.

– Hogyan történik a toborzás?

– A szervezés oroszlánrészét Németh Ildikó kolléganóm végzi. Ő most éppen pihen, majd október elsejétől kezdődik a jövő nyárra való felkészülés. Elkészül a terv, megszületnek a pályázatok azokhoz az alapítványokhoz, amelyek intézményünket támogatják. Tárgyalunk a táncoktatókkal, kiküldjük a szórólapokat, szóval elkezdődik a reklámozás. Februárban kezdenek befutni a jelentkezések. És sokszor március–áprilisban az összes helyek betelnek. Mert a minőség megőrzése végett ügyelni kell az optimális létszám betartására. Nyilván, aki hamarabb jelentkezik, vagy aki már harmadszor szeretne jönni, elsőbbséget élvez. Szakmailag nagyon segítenek a magyarországi táncházak és a Magyarországi Néptánc Egyesület. Például György Károly, a közismert Molnár utcai táncház vezetője, vagy Berecz András, aki az itteni népdalvetélkedő zsűrijének vezetője volt. De megfordulnak svájci, német szakemberek, európai és ázsiai folkloristák és tudományos igényességgel vizsgálják, tanulják táncainkat. Júniusban tisztázódik, milyen pénzek jöttek meg és mennyibe kerül a fiataloknak, júliusban pedig kezdődnek a táborok. Lehetőleg úgy, hogy aki akarja, elérhesse valamennyit. Ezek az oktatótáborok körbejárják Erdély valamennyi jelentős magyar néprajzi körzetét.

– Milyen kapcsolatteremtő lehetőségei vannak a külvilágnak?

– Ezt a nyári programsorozatot az indította be, hogy a Bogács együttes sikeres turnéztatása után egy 26 tagú gyimesfelsőlaki csángó hagyományörző együttest vittünk el az észak-németországi kiel-i fesztiválra. Olyan vidékre, ahol sokan a csángó kulturális értékekről ismertek meg bennünket. Mert négy helyszínes turné volt. Akadt olyan eset, hogy a családból három nemzedék együtt táncolt, ami Németországban nagy népszerűséget vált ki. A négy helyszín, ahol felléptünk: Martos (Felvidék), Kiel (10 előadással), a hamburgi Interetnikus Intézet Népek Tánca című rendezvénye és még vendégül látott Flensburgban a németországi dánok néptánc-együttese. Ez alkalmából alapítványunk meghívást adott át vendéglátóinknak egy erdélyi turnéra. Ugyanakkor meghívást kaptunk jövőre egy nagyszabású hollandiai néptáncfesztiválra, melyet az illetékes holland minisztérium és az UNESCO támogat. Valami általában jellemző az európai kis népekre és népcsoportokra: érzékenyebbek a saját hagyomány- és önazonosság megőrző emlékekre. Ebben a törekvésben mi egyformák vagyunk: egy szorb, egy katalán, egy dél-tiroli német számára is fontosak ezek az értékek. Mert így bekerülnek az európai körforgásba. Igénylik, és rajtuk keresztül közvetíteni lehet ezeket az értékeket. Elindultunk egy magyarfenesi gyermektáborból, de ebben már benne van a kiel-i fesztivál, és az, hogy kultúracsere-programok alakulhatnak ki. Gyakorlatilag ez ad értelmet nekünk itt, a Heltai Alapítványban, egész évi munkánknak.

Ördög I. Béla

(Szabadság, 1995/160. 3. – 1995. augusztus 17., csütörtök)